Jonas Lucas Christys prædiken 3. søndag efter trinitatis

Taler
Jonas Lucas Christy
Sognepræst

Dato
6. juli 2014

Sted
Lindevang Kirke

Omstændigheder
Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekster
Esajas' Bog kapitel 55, vers 6-11
Paulus' Første Brev til Korintherne kapitel 1, vers 18-25
Markusevangeliet kapitel 1, vers 35-39

Lad os gå andre steder hen, siger Jesus i dagens evangelietekst. Og det er det glædelige budskab i dag, 3. s. e. trinitatis:Gud går andre steder hen. Jesus står op og går bort. Skriver evangelisten Markus. Bort fra hvad? Bort fra byen Kapernaum.

Kapernaum har ellers indtil nu været stedET. Det særlige sted i Markusevangeliets landskab, hvor Jesus har talt og handlet. Han har talt i byens synagoge, uddrevet dæmoner og helbredt de syge. Blandt andre: Simons svigermor, som vi hørte om for en uge siden. I begyndelsen af Markusevangeliet er Kapernaum det hellige sted. Det sted, hvor Gud viser sig, kommer til syne.

Men nu går han bort. Ud til et øde sted.Hvorfor det? Trænger han bare til at være lidt alene efter at hele byen har været stimlet sammen omkring ham? Skal han samle kræfter, lade op, efter alle helbredelserne og dæmonuddrivelserne? Hvorfor står han op og går bort til et øde sted?

I mine ører lyder denne bevægelse bort fra byen Kapernaum som en advarsel mod at stirre sig salig på stedet. Ja, det begyndte her, i denne by, men det gør ikke dette sted, denne by, til noget særligt. Det kunne være sket alle steder. Det er ikke stedet, men begivenheden – at Gud viser sig – som er det særlige.

Ifølge evangelisten Markus skal man altså ikke tænke som en huskøber eller som

en ejendomsmægler: I troens verden handler det ikke om beliggenhed, beliggenhed, beliggenhed. Tværtimod. Kapernaum er ikke et nyt Jerusalem. Det var bare det sted, hvor han begyndte. Og måske begyndte han netop dér, fordi stedet ikke var Jerusalem, ikke var noget særligt.

Når evangelisten Markus fortæller om dæmonuddrivelser, kan han virke fjern og fremmed på os. Men når han advarer mod vores trang til at gøre steder hellige, lyder han helt moderne. Historien har vist os, at når steder bliver hellige, kan folk begynde at skændes og slås om dem. Og når det sker – når der udgydes blod i kampen om det hellige sted – så er Gud for længst gået andet sted hen.

Gud går andre steder hen. Det er dagens glædelige budskab. Påstår jeg. Men måske tænker du: Det lyder da ikke så glædeligt! Det lyder nærmere lidt trist eller sørgeligt. Som om Gud forlader mig og mit sted. Hvorfor går Gud andre steder hen? Hvorfor kan hans veje ikke være mine veje? Hvorfor kan han ikke bare blive her, hos mig?

Selvfølgelig kan der være noget foruroligende ved tanken om, at Gud går andre steder hen. Vi kan ikke komme udenom, at steder har betydning for os. Vi har hver især vores steder, og det liv, vi holder af og er taknemmelige for, er ikke et sted-løst liv, men et liv, der er bundet til og forbundet med steder. Det er fx trygt og nemt at holde ferie et sted, man kender. At vende tilbage til det samme sted år efter år. Hvad enten det drejer sig om sommerhuset eller om et særligt charmerende hotel i en storby. Og det er vel denne tryghed ved de steder, vi kender, som bliver provokeret af tanken om, at Gud går andre steder hen.

Men det er samtidig en glædelig tanke. At Gud går andre steder hen. Nemlig til de steder, hvor der er andre mennesker, som også har brug for ham. For hvis den Gud, vi tilbeder og tror på, er en Gud, som bringer lys og liv, glæde og håb, så kan vi da ikke holde ham for os selv? Så længe der findes steder, hvor der er sorg, sult, sygdom, krig, nød og elendighed, kan Gud ikke slå sig ned og blive boende et bestemt sted. Og derfor heller ikke i Kapernaum. Siden evangelisten Markus skrev sit evangelium har Gud sådan set været hjemløs.

Jesus går bort, ud til et øde sted. Og der finder hans fire disciple ham. Indtil videre er de nemlig kun 4: Simon, Andreas, Jakob og Johannes. Og da de fire finder ham siger han: "Lad os gå andre steder hen". Og det gør de så. De forlader det øde sted, for at gå andre steder hen. Til andre byer, andre mennesker.

Budskabet bliver ikke boende i én by, men spredes til mange byer, mange folk.

Dagens evangelietekst, denne lille fortælling om at stå op og gå bort, er samtidig en forudgribelse af noget, som sker senere, noget, som for os, der lytter til fortællingen, allerede er sket, nemlig opstandelsen.

Når Markus fortæller at Jesus, ganske tidligt, mens det endnu er helt mørkt, står op og går bort, så er det en påmindelse/henvisning/forudgribelse af beretningen i kapitel 16 om kvinderne, der kommer ud til graven påskemorgen. Kvinderne kommer til graven "meget tidligt, da solen var stået op" og på det tidspunkt, da det det ikke længere er helt mørkt, fordi solen er stået op, på det tidspunkt er Jesus – solenes sol – allerede stået op og gået et andet sted hen.

Kvinderne kommer til en tom grav. Han er ikke her, lyder budskabet. Han er opstået. Men gå hen og sig til hans disciple og Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham. Og det som englen i slutningen af Markusevangeliet lovet kvinderne, det, sker for mændene i begyndelsen af Markusevangeliet. Simon – som endnu ikke har fået tilnavnet Peter og de andre disciple - finder Jesus et øde sted, og da de finder ham, bliver de ikke bedt om at slå sig ned og sætte sig til rette, men om at gå videre ud i verden. Opstandelse er altså en bevægelse. At gå andre steder hen. For også at møde ham dér.

Denne pointe genfinder vi sådan set også i vores fantastiske altervæg. Her er opstandelsen også på vej væk. Ud ad billedet. Symboliseret ved de to i venstre side, som er på vej mod Emmaus og ved de to i højre side, hvoraf ham på hesten formentlig er Paulus, der jo som bekendt rejste mange forskellige steder hen for at fortælle om Kristus. Gud går andre steder hen. Opstandelsen er en bevægelse.

Og så til sidst: For hvad så med det her sted? Vores kirke? Kirken er også et andet sted. Selvfølgelig især for dem, der ikke ved, at der ligger en kirke mellem Ostemanden og Fakta. Men sådan set også for os, der kender kirken og føler os trygge og hjemme her. Kirken er vores sted. Men den er også et andet sted. Kirken er det sted, hvor vi midt i alt det velkendte, håber på at møde noget andet og mere end det, vi havde regnet med.

Amen.

Kilde
Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
3. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/jonas-lucas-christys-praediken-3-sondag-efter-trinitatis